

Bazı Günler Masal

— serkan--tok · 06 Mayıs 2024

Bazı günler masalın içinde yaşadığını zannetmekle geçer.

Yürüdüğün yollar seni masal içinde olduğuna inandırır.

Serin bir esinti, sıcakla karışık bir yaz.

Güneş tepede, ama gölgeler serin.

Serin bir esinti var.

Dedim ya, işte orası muallakta.

Yazın serin esintisi olur mu, olmaz mı, bazen şaşırır insan.

Olduğu zaman serin esiyor, güzel hava, ama yazın yaz olduğunu unutup sıcak bir hava ile karşılaştığımız zaman, "of, nasıl bir sıcak" diye yakınız.

Sıcak esse dahi yakınız.

İşte böyle yaşıyoruz bu yazı.

Belki serin, belki sıcak.

Ne fark eder ki sonuç olarak?

Yaz, bir yazın sonuna geliyor gibi hissediyorum.

Gelecek aylar kış, bilemedin belki de fırtınalı geçen yine yeniden bir kış.

Hayatı mevsimlere benzetiyorum.

Yazı, kışı, ilkbaharı, sonbaharı; bazen araya farklı mevsimler çıkıyor, inanması güç, ütöpik geliyor, bazen ironi.

Bazen bir iç çekip hiçbir mevsimi benzetmiyorum.

Ben kendime bakmak istediğim zaman aynaya doğru yöneliyorum.

Kendi kendime diyorum, "Acaba ben hangi mevsimleri yaşıyorum ya da hangi mevsimi zamanında yaşıyorum?" Sanırım hiçbirini hiçbir şeyimi doğru anlatamıyorum, doğru düzgün yazamıyorum, alamıyorum.

Daha hiçbir şeyi hak etmedim, daha vakti var ya da ihtiyacım yok, diyerek erteledim.

Aslında hiçbir zaman kendime güvenim olup olmadığını da sorgulamadım. Sadece anı yaşamak ve o anı mutlu geçirme planı yaptım.

Bazen açtım, bazen tok, bazen mutlu, bazen de neyse, ben her zaman bir maskeyle dolaşmaya alıştım.

Beni sorgulamalarını hiçbir zaman istemedim, gerek duymadım.

Hep gizemli oldum başkaları için ya da merak uyandırdım, ama beni ufak da olsa tanıdıklarında, hiç kimse kendine uygun görmedi ya da merakını giderdi ve uzaklaştı.

Ama hiç kimse ben olmayı seçmedi.

Hep kendileri gibi yapmayı denediler beni.

Benim içimde mutlu yaşarken hep böldüler gibi.

Belki de ben uyduruyordumdur.

Hiçbir insanı yargılamaya hakkım yok, gücümde yok.

Ben kimim, hiçbir kimseyim en azından kendim hakkında bildiğim tek doğru.
Ama ona da inandıramıyorum.
Bana komple inanmıyorlarmış gibi geliyor.
Yok, biraz ama minnacık, mini minnacık ön yargılı olabiliyorum, kısmen olmasa da bazen.
Hep bu bazen ben kendim kendi içinde doğdum gibi, siyah bir duvar ama aşamadığım, aşamadığım zaman gülerek karşılık verdiğim.
Evet, evet işte maskem bu...
Bir sigara yakayım, şöyle derin bir nefes çek bakalım.
Ohhhh dünya varmış diyorsun, gözlerim kapanıyor gibi, dünya bana bir şeyler anlatıyor.
Ben alıyorum, uyguluyorum.
Uykum geldi ruhum...
Ben hiç kimse, sen Senlerle dolu olabilirsin.
Ben benleri bıraktım bir köşede, çünkü bıraktırdılar.
Pamuk şekerli saçma sapan dünyamda beni yalnız bırakır mısınız, lütfen, artık beni kandırmayın, olur mu?
Neyse, ben... biraz mevsimlere gireyim; yeşil, bazen kuru bir yaprak gibi anlamları aynı, görünüşleri farklı.
Gün batımı, köpek sesleri eşliğinde.
Neyse, ben yine şöyle bir "off" çekeyim, bir sigara yakayım.
Beni rüyalarım da bulamazlar, orası daha güvenli.
Hadi gel, atma binmek istemisin, gidelim uzaklara.
"Off", yine mi sabah oldu, uyanacak mıyız?
Ama en heyecanlı yeri... neden uyanmak zorundayım ki, ben gerçek dünyadan korkuyorum...